

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 713/2547

พนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคามโจทก์ นายวรารัฐหรือวุธ สมทรัพย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตรี, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4 ทวิ, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 5, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 10, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 12, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 220

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้การจัดให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน และการเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ในการเล่นการพนันแห่งผลการแข่งขันฟุตบอลทางโทรทัศน์ อาจเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันก็ได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำบรรยายฟ้องซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพอันทำให้ข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำบรรยายฟ้องนั้น ปรากฏว่าโจทก์บรรยายการกระทำผิดของจำเลยรวมกันมาในข้อเดียวว่าจำเลยเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันและเข้าเล่นการพนันเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้เพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตนโดยกระทำผิดในวันเวลาและสถานที่เดียวกัน รวมทั้งวิธีการในการจัดให้มีการเล่นและวิธีการเป็นเจ้ามือก็เหมือนกัน ทั้งไม่ได้ระบุด้วยว่าเป็นการกระทำที่ต่างกรรมกัน ดังนี้ แม้การกระทำของจำเลยเป็นความผิดทั้งฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตนและฐานเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ด้วยก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ได้ความตามคำบรรยายฟ้องดังกล่าวก็บ่งชี้ว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาอันเดียวกันคือรับพนันแห่งผลการแข่งขันฟุตบอลในครั้งเกิดเหตุขึ้นเอง การกระทำของจำเลยในคำบรรยายฟ้องของโจทก์แต่ละข้อจึงเป็นการกระทำความผิดเดียวกัน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขเพียงว่าให้รับของกลาง นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งไม่ใช่เป็นการพิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตรี ซึ่งตามมาตรา 221 ผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้เฉพาะในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาตามมาตรา 218, 219 และ 220 เท่านั้น จะอนุญาตให้ฎีกาในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา 219 ตรี ไม่ได้ ดังนั้น ที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกาในข้อที่รอการลงโทษอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงมาด้วยจึงเป็นการมิชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 มาตรา 4, 4 ทวิ, 5, 6, 10, 12, 15 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 รับของกลาง และจ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 มาตรา 4, 4 ทวิ, 5, 6, 10, 12 (ที่ถูกมาตรา 12 (2)), 15 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83 ฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่น จำคุก 3 เดือน ฐานเข้าเล่นเป็นเจ้ามือ จำคุก 3 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทงละ 1 เดือน 15 วัน รวม 2 กระทง จำคุก 2 เดือน 30 วัน แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับของกลาง นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า การกระทำของจำเลยตามคำบรรยายฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนัน และเข้าเล่นเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหรือไม่ เห็นว่า แม้การจัดให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน และการเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ในการเล่นการพนันแห่งผลการแข่งขันฟุตบอลทางโทรทัศน์ อาจเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำบรรยายฟ้องในคดีนี้ซึ่งจำเลยให้การรับสารภาพ อันทำให้ข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำบรรยายฟ้องนั้น ปรากฏว่าโจทก์บรรยายการกระทำผิดของจำเลยรวมกันมาในข้อเดียวกันว่าจำเลยเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันและเข้าเล่นพนันเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้เพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตนโดยกระทำความผิดในเวลาและสถานที่เดียวกัน รวมทั้งวิธีการในการจัดให้มีการเล่นและวิธีการเป็นเจ้ามือก็เหมือนกัน ทั้งไม่ได้ระบุด้วยว่าเป็นการกระทำที่ต่างกรรมกัน ดังนี้ แม้การกระทำของจำเลยเป็นความผิดทั้งฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตนและฐานเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ด้วยก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงที่ได้ความตามคำบรรยายฟ้องดังกล่าวก็บ่งชี้ว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาอันเดียวกันคือ รับพนันแห่งผลการแข่งขันฟุตบอลในครั้งเกิดเหตุขึ้นเอง การกระทำของจำเลยในคำบรรยายฟ้องของโจทก์แต่ละข้อจึงเป็นเพียงการกระทำความผิดเดียวกัน มิใช่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน คงลงโทษบทที่มีโทษหนักที่สุด การที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันจึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง เป็นว่าให้ลงโทษจำเลยเพียงกรรมเดียวในความผิดฐานเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รอลงโทษนั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้ไขเพียงว่า ให้รับของกลาง นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งไม่ใช่เป็นการพิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตรี ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้เฉพาะในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218, 219 และ 220 เท่านั้น จะอนุญาตให้ฎีกาในคดีซึ่งต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตรี ไม่ได้ ดังนั้น ที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกาข้อที่ขอให้รอลงโทษอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงมาด้วย จึงเป็นการมิชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาข้อนี้ของจำเลย" พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดกรรมเดียว ให้ลงโทษจำเลยฐานเป็นเจ้ามือรับกินรับใช้ จำคุก 3 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงลงโทษจำคุก 1 เดือน 15 วัน โทษจำคุกให้เปลี่ยนเป็นกักขังแทน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

ประเสริฐ เขียนนิลศิริ · ขวลิท ยอดเนร · กุลพัชร อธิธิธรรมวินิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/713/2547>